

atâta jertfă, de atâta curaj. Da, veți zice, dar aceasta s-a întâmplat acum sute de ani în urmă; astăzi nu se mai poate trăi așa; cine mai ia astăzi calea pustiului?

Nu vă temeți și nu vă înșelați. (...)

A fi sfânt – a fi adică desăvârșit creștin – nu înseamnă să părăsești lumea luând calea pustiului. Dacă Biserica creștină ar avea numai atâția sfinți câți martiri sau cuvioși și pustnici au fost, dacă viața creștină nu s-ar fi realizat decât în sfinții din calendar, creștinismul n-ar mai nădăjdui să realizeze o lume în care să troneze Dumnezeu. În cartea sfințeniei lui Dumnezeu, sfinți nu sunt numai cei din calendarele noastre, ci ei se numără cu miile și cu milioanele.

Câți anonimi, trăind viața creștină cu adevărat, nu se vor fi bucurat acum în ceruri, fără ca noi să-i cunoaștem?

Da! A fi sfânt este a fi adevărat creștin. Și a fi adevărat creștin, dacă este greu, nu este imposibil. „Luați jugul Meu, că este ușor, și sarcina Mea este ușoară”, zice Domnul Iisus Hristos.

Cineva nu se naște sfânt și creștin, el devine. Sfinții au fost oameni ca și noi, mulți, la începutul vieții lor, oameni în păcate ca și noi, cu necazuri ca și noi, cu greutatea ca și noi. Păcătos este nu cel pe care Dumnezeu l-a lăsat așa, ci cel care nu vrea să devină creștin prin viață, nu prin nume.

Creștin cu adevărat este cel care încearcă și se străduiește să trăiască învățătura creștină.

Sfințenia, adică realizarea creștinului într-un om este posibilă oricând. Dacă este greu să părăsești lumea, pentru a primi de bunăvoie ostenele pustniciei în vederea mântuirii pe care o căutăm, apoi nu este absolut necesar a face acest lucru.

Cine o face, de mari daruri se învrednicește.

Sfânta Cuvioasă Parascheva, icoană din Biserica Sfintei Parascheva din Kalemegdan, Serbia – locul unde moaștele Sfintei au stat peste 100 de ani.

Aceștia pot deveni modele de viață creștină, aceștia sunt cei care pot să încălzească inima noastră pentru dorul veșniciei, s-o întărească în credință și virtute, să ne ajute în rugăciuni și în necazuri, ca unii care de prea mari daruri s-au învrednicit. Mare lucru este acesta, dar el nu se cere de la noi toți.

Pentru noi, destul este să ne nevoim și să urmăm poruncile Bisericii: fă binele, ferește-te de rău, ajută pe săraci, iubește pe Dumnezeu și pe aproapele, nu face nici un rău nimănui, muncește în mod cinstit, cercetează, iubește și ajută Biserica etc.

Harul dumnezeiesc este gata să se reverse peste oricine face acest efort și reușește să urmeze învățătura Domnului.

Exemplele altora ne întăresc și ne încurajează; când este vorba de viața noastră sufletească și de modele de suflete alese, pe care să le luăm ca exemplu, avem destule: sfinți care au murit pentru credință, sfinți care au trăit din copilărie viața creștină, ca Sfânta Parascheva, sfinți care, în prima parte a vieții lor păcătoși

fiind, s-au întors la Dumnezeu, sfinți copii, sfinte femei, cuvioase sau din lume, sfinți cuvioși călugări sau trăind în lume ca și noi.

Iată atâtea modele de viață creștină, pe care Biserica ni le pune înaintea.

Printre ele Sf. Cuvioasă Parascheva strălucește ca un luceafăr. Și mai ales când rămășițele ei pământești sunt aproape de noi; când numele ei nu este doar un nume pierdut în istorie, ci e legat în fața noastră de trupul cu care a câștigat sfințenia și mântuirea, – exemplul vieții ei este mai puternic, mai îmbietor. Sfânta Parascheva este pentru noi un dascăl al sfințeniei prin viața și sufletul său, o siguranță a sfințeniei, un semn vorbitor și îmbietor către sfințenie prin sfințele sale moaște. Fie ca pomenirea vieții ei de astăzi să trezească în noi dorul pentru o viață sfântă, să nască în noi curajul de a ne apropia de această viață creștină, care și pentru noi a fost dată, care de oameni ca și noi a fost realizată. Amin.

Preot Petre F. Alexandru

(Text publicat în revista ortodoxă "Glasul Bisericii" nr. 8-9, 1956).